

Sygn. akt I C 825/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Novottny

po rozpoznaniu w dniu 4 listopada 2015 roku w Łodzi

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.

przeciwko A. G.

o zapłatę:

1. zasądza od A. G. na rzecz (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. kwotę 14.465,13zł. (czternaście tysięcy czterysta sześćdziesiąt pięć złotych i 13/100) wraz z odsetkami umownymi w wysokości zmiennej stopy procentowej stanowiącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP, wynoszącej na dzień wniesienia pozwu 16% w stosunku rocznym, naliczanymi od kwoty 6.307,85zł. (sześć tysięcy trzysta siedem złotych i 85/100) od dnia 26 maja 2014r. do dnia zapłaty;
2. nie obciąża pozwanego obowiązkiem zwrotu powodowi kosztów procesu;
3. zasądzoną w punkcie 1 kwotę rozkłada na 29 rat - w tym 28 rat w wysokości po 500 złotych (pięćset) i ostatnia rata w wysokości 465,13 złotych (czterysta sześćdziesiąt pięć 13/100) płatnych miesięcznie do dnia 10 każdego miesiąca kalendarzowego począwszy od 1 grudnia 2015 roku wraz z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat.

Sygn. akt I C 825/14

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 30 maja 2014 roku powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K., reprezentowany przez fachowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o zasądzenie od pozwanego A. G. kwoty 14.465,13 złotych wraz z umownymi odsetkami w wysokości zmiennej stopy procentowej stanowiącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP, wynoszącej na dzień wniesienia pozwu 16% w stosunku rocznym, naliczanymi od kwoty 6.307,85zł od dnia 26 maja 2014 roku do dnia zapłaty. Powód wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, za wyjątkiem kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu podniesiono, że pozwany zawarł z (...) BANK S.A. we W. umowę pożyczki nr (...). Pozwany zobowiązał się do spłaty zadłużenia w zasadach określonych w umowie i Regulaminie Udzielania Kredytów i P. / Wydawania i używania kart kredytowych. Pozwany nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania, zaś powód nabył wierzycelność względem pozwanego w drodze cesji.

/pозew k. 2-3/

Nakazem zapłaty z dnia 25 czerwca 2014 roku Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

/nakaz zapłaty k. 20/

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 23 lipca 2014 roku, którego braki formalne zostały uzupełnione w terminie, pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów procesu. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

/sprzeciw k. 24, 29/

W piśmie procesowym z dnia 22 września 2014 roku strona powodowa podniosła, że bieg przedawnienia roszczenia objętego pozwem nie uległ przedawnieniu i nie zakończył się, bowiem na podstawie uzyskanego tytułu wykonawczego z dnia 13 maja 2010 roku (...) Bank S.A. wszczął przeciwko pozwanemu postępowanie egzekucyjne, czym przerwał bieg przedawnienia.

/pismo k. 36-37/

W piśmie procesowym z dnia 15 lipca 2015 roku pełnomocnik pozwanego oświadczył, że nie kwestionuje wyliczenia należności dokonanego przez powoda.

/pismo k. 113/

Na rozprawie w dniu 4 listopada 2015 roku pełnomocnik pozwanego oświadczył, że uznaje powództwo co do zasady jak i wysokości i nie kwestionuje go, wnosil o rozłożenie zasądzonej kwoty na raty w kwotach po 500 złotych miesięcznie.

/protokół k. 119-120/

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

Pozwany zawarł z (...) BANK S.A. we W. umowę pożyczki nr (...). Pozwany zobowiązał się do spłaty zadłużenia w zasadach określonych w umowie i Regulaminie Udzielania Kredytów i P. / Wydawania i używania kart kredytowych.

W wyniku umowy pozwanemu udostępniono kwotę 9.941,83 złote pomniejszając ją jednocześnie o kwotę 1.941,83 złotych, w tym kwota 1.598,37 złotych to składka za ubezpieczenie zgodnie z § 1 pkt 3,4 umowy. Pozwany zobowiązał się spłacić pożyczkę w 48 ratach w kwotach i terminach wskazanych w harmonogramie spłat, gdzie ostatnia rata wyrównawcza przypadłaby na 12.03.2012 roku (§2 pkt 1 i 2 umowy pożyczki).

/umowa pożyczki k. 4-6/

W związku z nieregulowaniem w terminie należności bank podjął względem pozwanego działania windykacyjne oraz wezwał pozwanego do zapłaty. Całość wierzytelności objętych pozwem jest wymagalna od dnia 16 października 2008 roku. Pozwany mimo działań windykacyjnych (...) BANK S.A. we W. i powoda nie uregulował w pełni roszczeń z umowy. Pierwsza wpłata na rachunku wierzytelności odnotowana została w dniu 20 listopada 2008 roku w kwocie 1.235,50 złotych i były to środki, które powód uzyskał w wyniku zwrotu składki ubezpieczeniowej za niewykorzystany okres ubezpieczenia. Pozostała do zapłaty wierzytelność z umowy została zbyta w dniu 7 czerwca 2013 roku przez (...) Bank S.A. we W. na rzecz powoda (...) w K., którego organem uprawnionym do reprezentowania jest (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych S.A. w K..

/przesądowe wezwanie do zapłaty. K. 8, wyciąg z cesji k. 9-12, pełnomocnictwa i odpis KRS k. 12 odw-17 /

Pozwany nie uregulował zadłużenia w wyznaczonym terminie.

Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 20 kwietnia 2010 roku nadano klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu o numerze (...) wystawionemu w dniu 7 lutego 2010 roku.

Postępowanie egzekucyjne prowadzono względem pozwanego na podstawie niniejszego tytułu wykonawczego w sprawie KM 3096/10. Zostało ono umorzone na wniosek wierzyciela na podstawie art. 825 § 1 kpc.

Komornik wyegzekwował kwotę 3.118,41 złotych, która została zarachowana przez (...) Bank S.A. na poczet kapitału i kwotę 714,29 złotych na poczet opłat windykacyjnych.

/załączone akta II 1 Co 4177/10; akta KM 3096/10/

Powód poinformował pozwanego o cesji wierzytelności pismem z dnia 5 lipca 2013 roku oraz wezwał go do zapłaty wymagalnych należności wskazując jednocześnie, że w przypadku braku płatności sprawa zostanie skierowana na drogę sądową.

/pismo k. 7/

Pozwany zarabia około 1600-1700 zł netto i płaci alimenty na dziecko w kwocie 330 zł miesięcznie. Nie ma oszczędności ani innego majątku.

/przesłuchanie pozwanego k. 48, 119-120/

Na wymagalne roszczenie powoda składa się : kapitał (należność główna) w kwocie 6.307,85 złotych, odsetki umowne (wynagrodzenie liczone od kapitału niewymagalnego) w wysokości 0,00 złotych, odsetki karne (odsetki za opóźnienie w płatności liczone od kapitału wymagalnego) w wysokości 8.157,28 złotych, koszty windykacji w kwocie 0,00 złotych oraz dalsze odsetki, które obciążają pozwanego od dnia 26 maja 2014 roku do dnia zapłaty, obliczone od kwoty kapitału zgodnie z umową według zmiennej stopy procentowej stanowiącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP, wynoszącej na dzień wniesienia pozwu 16% w stosunku rocznym.

/zestawienie należności i spłat k. 40-41, 108-109/

Stan faktyczny sprawy był bezporny.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne. Strona pozwana z resztą nie kwestionowała ani zasady ani wysokości dochodzonych roszczeń.

Na wstępie rozważań stwierdzić należy, że zgłoszony początkowo zarzut przedawnienia nie był uzasadniony. Jak wynika bowiem z materiału dowodowego zgromadzonego w tej sprawie (...) Bank S.A. podejmował przeciwko pozwanemu przed sądem i następnie przed komornikiem czynności w celu dochodzenia należności (art.123 § 1 kc). Tym samym bieg przedawnienia został przerwany. Ostatnią czynnością podjęta przez komornika w postępowaniu egzekucyjnym było postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego. Z chwilą uprawomocnienia się przedmiotowego postanowienia termin przedawnienia zaczął biec na nowo (art. 124 § 2 kc).

Podstawę prawną działalności powoda stanowi art. 183 ustawy o funduszach inwestycyjnych z dnia 27 maja 2004 roku (Dz. U. z 2014 r. poz. 157), w myśl którego fundusz inwestycyjny zamknięty może być utworzony jako fundusz sekurytyzacyjny dokonujący emisji certyfikatów inwestycyjnych w celu zgromadzenia środków na nabycie wierzytelności, w tym wierzytelności finansowanych ze środków publicznych w rozumieniu odrębnych przepisów, lub praw do świadczeń z tytułu określonych wierzytelności.

Przechodząc do kwestii ustalenia odpowiedzialności pozwanego, należy skonstatować, iż nie ma wątpliwości, że nie spełnił on ciężącego na nim obowiązku wynikającego z umowy bankowej, stając się tym samym jego dłużnikiem. Nie budzi także wątpliwości fakt, iż powód nabył od Banku tą wierzytelność w drodze cesji na podstawie art. 509 k.c. Zgodnie z treścią tego przepisu wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią w drodze przelewu, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (§1). Wraz

z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§2).

Przeniesienie wierzytelności na podstawie art. 509 k.c. następuje zatem w drodze dwustronnej czynności prawnej wierzyciela (cedenta) - zbywcy wierzytelności z nabywcą wierzytelności (cesjonariuszem). Skuteczność cesji nie wymaga zgody dłużnika. Cesja jest przypadkiem sukcesji syngularnej - cesjonariusz nabywa wierzytelność od cedenta w sposób pochodny i translatywny.

W przedmiotowej sprawie doszło zatem do skutecznej cesji wierzytelności przysługującej Bankowi od pozwanego, a zatem powód nabył wszelkie prawa związane z tą wierzytelnością, w tym także związane z dochodzeniem jej spłaty oraz naliczeniem stosownych odsetek.

Wysokość dochodzonej kwoty wynika z załączonych do akt sprawy wyliczeń i nie była przez pozwanego kwestionowana. W związku z tym Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 102 kpc. Powód wznosił o zwrot kosztów bez kosztów zastępstwa procesowego. Sąd uznał jednak, że sytuacja majątkowa pozwanego daje podstawę do zwolnienia go z obowiązku zwrotu kosztów powodowi w całości. Zgodnie z przepisem art. 102 kpc w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Zastosowanie art. 102 kpc powinno być oceniane w całokształcie okoliczności, które by uzasadniały odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Do kręgu tych okoliczności należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i fakty leżące na zewnątrz procesu, zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego (sytuacji życiowej). Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego (zob. post. SN z 14.1.1974 r., II CZ 223/73, L.).

W ocenie Sądu zasadny jest wniosek pozwanego o rozłożenie należności na raty (punkt 3 wyroku). Zgodnie z art. 320 k.p.c. sąd może zastosować tę instytucję w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Przepis ten stanowi jedną z tzw. reguł orzekania, według której Sąd może odroczyć wykonanie wyroku (tzw. moratorium sędziowskie). Argumentacja przemawiająca za zastosowaniem powołanego przepisu jest dwojakiego rodzaju. Jak przyjmuje się w orzecznictwie, rozłożenie na raty, jako odstępstwo od zasady zasądzania świadczenia jednorazowo, wymaga nie tylko zaistnienia szczególnych okoliczności, ale także uwzględnienia interesu wierzyciela. Nie jest, zatem dopuszczalne takie rozstrzygnięcie, które skutkuje rozłożeniem należności na raty płatne przez bardzo długi okres, gdyż wiąże się to z pokrzywdzeniem wierzyciela, który przez ten okres nie otrzymuje świadczenia. Zastosowanie moratorium sędziowskiego może mieć miejsce w wypadkach „szczególnie uzasadnionych”, tzn. wyjątkowych, które zachodzą wówczas, gdy natychmiastowe wykonanie wyroku byłoby rażąco sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. „Sąd z mocy art. 320 kpc w szczególnie uzasadnionych przypadkach a zwłaszcza, gdy wykonanie natychmiastowe wyroku kolidowałoby z zasadami współżycia społecznego” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17.09.1969 r., sygn. akt III CRN 310/69, publ. OSNIC z 1970 r., Nr 6, poz. 115). Celem tego unormowania jest umożliwienie realnego zaspokojenia wierzyciela przez dłużnika, znajdującego się w określonej, najczęściej złej, sytuacji ekonomicznej. Rozłożenie długu na raty ma umożliwić prawidłowe i skuteczne wyegzekwowanie go – założeniem jest uczynienie ewentualnego postępowania egzekucyjnego realnym ze względu na określoną sytuację ekonomiczną i finansową dłużnika; rozłożenie na raty daje możliwość antycypowania trudności mogących wyniknąć w toku postępowania egzekucyjnego, a które można przewidzieć już w fazie postępowania rozpoznawczego. „Ustanowione w art. 320 kpc "moratorium sędziowskie" służy urealnieniu egzekucji i uwzględnieniu uwarunkowań ekonomicznych oraz społecznych” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 90.08.2005 r., sygn. akt IV CK 82/05). Zatem zastosowanie przepisu może uzasadniać sytuacja majątkowa, rodzinna lub finansowa strony, która czyni spełnienie całego świadczenia jednorazowo w pełniej wysokości nierealnym. Stosując przepis art. 320 k.p.c., Sąd powinien ściśle określić termin płatności rat i ich wysokość, biorąc pod uwagę całokształt okoliczności.

W niniejszej sprawie, przy ocenie zasadności wniosku rozważeniu podlegała sytuacja życiowa i majątkowa pozwanego, która to sytuacja – niskie dochody miesięczne i ciężący obowiązek alimentacyjny- przesądziła o zasadności wniosku i rozłożeniu należności na 29 rat.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.